

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3821202962
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3821202962.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobkyne D. G., nar. XX.X. XXXX, bytom J.-G., ul. O. č. XXX/XX, zastúpenej Občianskym združením OPOS, so sídlom Trenčianska Teplá, A. Hlinku 1084/24A, proti žalovanému Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Bratislava, Mlynské nivy č. 1, IČO: 31 320 155, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, o určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov a zaplatenie 1.446,83 eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 28. októbra 2021, č. k. 15Csp/49/2021-51 takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalovaný **m á** nárok náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. zamietol žalobu. Vo výroku II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa žalobou podanou dňa 28.07.2021 žiadala určiť, že úver č. 1797995 zo dňa 11.05.2015 je bezúročný a bez poplatkov a zároveň zaviazat' žalovaného zaplatiť žalobkyňi sumu 1.446,83 eur titulom bezdôvodného obohatenia z uvedenej zmluvy. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že dňa 11.05.2015 bola uzavretá medzi Consumer Finance Holding a.s., so sídlom Kežmarok, Hlavné námestie 12, ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 1797995, ktorou bol žalobkyňi poskytnutý bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 2500,- eur. Z prehľadu splátok a úhrad súd zistil, že žalobkyňa úver splácala splátkami po 75,- eur v období od 18.06.2015 do 18.05.2016, následne dňa 17.06.2015 uhradila platbu 150,- eur, dňa 20.06.2015 platbu 75,- eur a dňa 20.07.2016 platbu 75,- eur. Celkovo ku dňu 20.05.2020 došlo k úhrade 973,44 eur. Z prehľadu trvalých príkazov na úhradu predložených žalobkyňou k žalobe vyplývajú príkazy na úhradu v období mesiacov od 18.2.2019 do 16.6.2021 vždy v sumách 80,- eur a 79,- eur, resp. 79,- eur, pričom v správe pre príjemcu bol uvedený údaj „Balbercakova Eva, Olga od 11/2017. Právne vec súd posúdil podľa §2 písm. j), § 9 ods. 2 písm. i), § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd vychádzajúc zo skutkových zistení v predmetnej veci dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je nedôvodná. Tvrdenie žalobkyne, že zmluva neobsahuje zákonom stanovený údaj, a to adresu veriteľa, súd považoval za nepravdivé, pretože predmetná zmluva tento údaj obsahuje a je súčasťou zmluvných dojednaní. Zmluva sa skladá z viacerých bodov označených rímskymi číslicami, pričom pod číslom IX. Zmluvné podmienky sú upravené rôzne zmluvné práva a povinnosti, okrem iného v bode 12 Záverečné ustanovenia je v 12.7. dojednanie o tom, že spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu na adrese Consumer Finance Holding a.s., Hlavné námestie č. 12, Kežmarok. Zmluva teda tento údaj obsahuje, pričom sa nachádza v texte zmluvy a podpisy zmluvných strán sú až po týchto zmluvných dojednaniach. Ďalej

súd uviedol, že v zmluve je riadne uvedená výška celkovej odplaty 27,88 %, fixná ročná úroková sadzba 27,88 % a je teda zrejme, že odplatu za úver a celkové navýšenie predstavoval len zmluvný úrok, ktorý sa vyjadruje na ročnom základe (viď i § 1 ods. 2 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v platnom znení). Súd mal za to, že bol nesprávny postup žalobkyne o výpočte zmluvného úroku, ktorý zvolila v žalobe, keď porovnala celkový úver a celkovú čiastku k zaplateniu a toto vyjadrila v jednom percentuálnom čísle bez ohľadu na to, že úver sa mal splácať po dobu 5 rokov. Taktiež je logické, že ak odplatu predstavuje len úrok, tak údaj o úroku a RPMN môžu byť identické. V štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere sú jasne definované náklady spojené s úverom, ktoré tvoria len úrokovú sadzbu 27,88 % a taktiež výpočet RPMN. Fixná ročná úroková sadzba neprevyšuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty, ktorá bola 27,90 % (viď súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za prvý štvrťrok 2015, § 1 ods. 4, § 1a ods. 1, 4 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.). Súd nezistil žiadne nedostatky v zmluve, zmluva obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti, preto súd žalobu žalobkyne na určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov zamietol ako nedôvodnú. Žalobkyňa pritom poukazuje na platby, ktoré sa zjavne k danému úveru nevzťahujú. Z prehľadu splátok a úhrad vyplývajú plnenia žalobkyne v rokoch 2015 - 2016, ďalšie splátky nie sú z tohto prehľadu zrejme. Žalobkyňa uvádza, že na predmetný úver zaplatila sumu 3.946.83 eur, avšak táto skutočnosť zostala nepreukázaná. Žalobkyňou predložený výpis z účtu a splátky v sumách tam uvedených sa zrejme netýkajú predmetného úveru, tieto platby nie je možné spárovať s danou zmluvou, pretože aj za dobu, keď podľa výpisu v roku 2019 mali byť poskytované splátky, tieto sa v prehľade splátok a úhrad nenachádzajú. Žalobkyňa ohľadom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia neunesla ani dôkazné bremeno o existencii takéhoto obohatenia na strane žalovaného. Z dôvodov uvedených súd zamietol žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu. O nároku žalobkyne na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojitosti s § 255 ods. 1 CSP. V konaní bol plne úspešný žalovaný, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Namietala, že súd prvej inštancie neoboznámil strany sporu o sporných a nesporných skutočnostiach a o predbežnom právnom posúdení veci. Ďalej žalobkyňa namietala, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a porušil právo žalobkyne na spravodlivý súdny proces. V tejto súvislosti poukázala na judikatúru Ústavného súdu SR. Podľa žalobkyne sám žalovaný nespochybnil uhradenie celého úveru žalobkyňou. Žalobkyňa okrem úhrad, ktoré uviedol súd v odôvodnení rozsudku, uhradila jednorazovo sumu 780,32 eur, čo následne potvrdil žalovaný listom zo dňa 17.12.2019, kde uviedol, že je zmluva medzi stranami sporu ukončená a vrátil jej ešte poplatok 5,29 eur. Žalobkyňa bola toho názoru, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s obsahovými náležitosťami zmluvy a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobkyňa namietala nesprávnu výšku RPMN ako i úrokovú sadzbu uvedenú v zmluve. Poukázala na to, že NBS zverejnila iné údaje, ako uviedol súd prvej inštancie. V prípade RPMN ide o údaj 13,83 % pre banky a pre všetky úvery je to 20,09%. V prípade úrovekovej sadzby je výška úroku na daný úver za prvý štvrťrok iba 12,39 %. Súdu vytýkala, že neskúmal, či boli k zmluve pripojené Všeobecné podmienky úveru, Obchodné podmienky, cenníky a formulár pre štandardné informácie k spotrebiteľskému úveru. Žalobkyňa tiež namietala, že žalovaný neskúmal bonitu spotrebiteľa pri uzatváraní úveru. Pri podpise zmluvy, ktorá je predmetom konania žalobkyňa súčasne splácala aj úver v Prvej stavebnej sporiteľni (výška mesačnej splátky 215,- eur), kreditnú kartu od žalovaného (výška splátky 77,- eur), pričom mala mesačné výdavky na nájom 150,- eur a príjem 550 eur. Z toho podľa žalobkyne vyplýva, že nebola dodržaná odborná starostlivosť. Žalobkyňa navrhovala, aby odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že v konaní bolo preukázané, že v zmluve je uvedená adresa pre uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti a taktiež aj, že uvedená úroková sadzba je správna. Podľa žalovaného, žalobkyňa v podanom odvolaní uvádza množstvo nových skutočností neuvedených v žalobe, v podaní žalobkyne zo dňa 25.08.2021 a ani konaní pred súdom prvej inštancie, a to najmä spochybňuje skúmanie jej bonity žalovaným, že žalovaný nepreukázal, že k zmluve boli pripojené súčasti zmluvy a hodnotu RPMN. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 366 Novoty v odvolacom konaní. Odborná starostlivosť podľa žalovaného pri posudzovaní schopností žalobkyne splácať úver (t. j. pri posudzovaní bonity žalobkyne) bola zachovaná. V rámci kontraktáčného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti veriteľa. Pri posúdení bonity žalobkyne žalovaný overil návratnosť na základe údajov ako druh klienta: starobný dôchodca, - rodinný stav: rozvedený, počet vyživovaných osôb: 0, priemerný čistý mesačný príjem: 550,- €, mesačné výdavky

(splátky): 77,- €, iné mesačné výdavky (náklady na domácnosť...): 50,- €. Podľa žalovaného, uvedené potvrdzuje skutočnosť, že žalobkyne pohľadávku riadne platila a dokonca dňa 12.12.2019 predčasne splatila. Podľa žalovaného tak žalovaný nielen posúdil bonitu žalobkyne, ale posúdil ju aj správne. K tvrdeniu žalobkyne o tom, že súd neskúmal, či boli k zmluve pripojené všeobecné podmienky úveru, obchodné podmienky, cenníky a formulár pre štandardné informácie k spotrebiteľskému úveru, uviedol žalovaný, že žalobkyňa priložila k žalobe „Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, evidenčné číslo Zmluvy: 1797995“ a „Informáciu o ročnej percentuálnej miere nákladov a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver“ rovnako tak podpísané žalobkyňou. Zmluva je podľa žalovaného dostatočne rozsiahla, nakoľko sú všetky zmluvné ustanovenia upravené priamo v nej. Z tohto dôvodu Zmluva neodkazuje na žiadne Všeobecné obchodné podmienky, a teda nemohli byť žiadne ani priložené. Žalobkyňa bola so všetkými náležitosťami úverového vzťahu oboznámená textom samotnej zmluvy, ktorú si bola povinná pred jej podpisom dôkladne prečítať. Žalovaný ďalej uviedol, že zmluva uvádza správnu hodnotu RPMN, rovnako tak je v zmluve uvedená aj priemerná hodnota RPMN. Tieto údaje sú zároveň uvedené aj v Informácii o ročnej percentuálnej miere nákladov a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, ktorú žalobkyňa priložila k žalobe. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť z nasledovných dôvodov:

5. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že zmluva uzatvorená medzi žalobkyňou a spoločnosťou Consumer Finance Hodling a.s., so sídlom Kežmarok, Hlavné námestie 12 (ďalej len „právny predchodca žalovaného“) dňa 11.05.2015 (ďalej len „zmluva o úvere“) je zmluvou spotrebiteľskou, ktorá obsahuje aj žalobkyňou namietanú náležitosť, a to adresu veriteľa na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, a to v bode 12.7. zmluvy o úvere, pričom preskúmaním tejto zmluvy súd nezistil ani iné skutočnosti, ktoré mali podľa žalobkyne spôsobiť jej bezúročnosť a bez poplatkovosť najmä v súvislosti s namietanou nesprávne uvedenou výškou úrokovej sadzby a výškou RPMN. Súd nezistil žiadne nedostatky v zmluve. Zmluva obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti, preto žalobu žalobkyne o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol.

6. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, pričom vykonal všetky dôkazy, ktoré strany navrhli a v konaní predložili. Výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil aj dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobkyne dodáva nasledovné:

7. Žalobkyňa v odvolaní rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie namietala, že zmluva o úvere neobsahovala náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej aj ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“), a teda adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.

8. S uvedenou námietkou žalobkyne sa riadne vysporiadal súd prvej inštancie v bode 10 odôvodnenia rozhodnutia. Okrem toho, ako už uviedol aj súd prvej inštancie, že v bode 17.7 zmluvy o úvere je uvedená adresa veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu, odvolací súd poukazuje na to, že absencia tejto náležitosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere má za následok bezúročnosť a bez poplatkovosť spotrebiteľského úveru len v prípade, ak išlo o úver účelový na kúpu tovaru (teda predávajúci by uzatvoril s veriteľom zmluvu o výhradnom poskytovaní úveru na kúpu svojho tovaru, pričom následne by veriteľ uzatvoril zmluvu o úvere s dlžníkom na kúpu konkrétneho tovaru od predávajúceho). Vtedy by spotrebiteľ mohol tovar reklamovať, na čo by potreboval poznať adresu

predávajúceho. V prípade bezúčelového úveru ale nie je možné úver reklamovať. S týmto záverom je napokon v zhode aj dôvodová správa k zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch podľa ktorej adresu, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, je nutné uviesť iba v prípade účelového úveru na kúpu tovaru. V predmetnej veci bol ale žalobkyni poskytnutý zmluvou o úvere úver bezúčelový, a teda táto námietka žalobkyne je aj vzhľadom na túto skutočnosť nedôvodná.

9. Ďalej žalobkyňa namietala, že zmluva o úvere obsahovala nesprávnu výšku RPMN, ako i úrokovú sadzbu, poukazujúc na štatistické údaje priemerných úrokových mier z úverov bánk zverejňované Národnou bankou Slovenska.

10. V súvislosti s touto námietkou žalobkyne, odvolací súd uvádza, že od 1.6.2010 došlo k zmene v Občianskom zákonníku v § 53 ods. 6, z ktorého vyplýva, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Prijaté znenie ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka bolo odôvodnené tým, že ide o upresnenie údajovej bázy - ukazovateľa z ktorého sa vychádza pri poskytovaní primeranosti odplaty za spotrebiteľský úver. Túto údajovú bázu pokiaľ ide o výšku odplaty, lehoty splatnosti, spôsob zabezpečenia, objemy poskytnutých úverov na finančnom trhu obsahujú hlásenia zverejňované štvrťročne Ministerstvom financií SR na základe hlásených subjektov poskytujúcich spotrebiteľské úvery.

11. Ustanovenie § 1a ods. 1 v spojení s § 1 ods. 4 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. stanovuje, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere. Pri tomto prepočte je smerodajná priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená Ministerstvom financií SR (nie NB SR) podľa osobitného predpisu naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Takto súd prvej inštancie správne zistil, že úroková sadzba zo zmluvy o úvere neprevyšuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty, ktorá bola 27,90 %. Nakoľko neboli zistené iné skutočnosti, pre ktoré by údaje uvedené v zmluve o úvere boli nesprávne, aj tieto námietky žalobkyne odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

12. Žalobkyňa vo svojom odvolaní ďalej namietala skúmanie bonity spotrebiteľa, keď mala za to, že veriteľ pri uzatváraní predmetnej zmluvy o úvere nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Žalobkyňa toto tvrdenie neprezentovala v konaní pred súdom prvej inštancie. Napriek uvedenému má odvolací súd za to, že je potrebné s poukazom na ustanovenie § 296 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej (nie len rozhodnutia súdu prvej inštancie), sa s uvedenou námietkou žalobkyne zaoberať.

13. Zákon o spotrebiteľských úveroch nedefinuje, čo treba rozumieť pod pojmom odborná starostlivosť. Tento pojem je však vymedzený v zákone č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, a to v § 2 písm. u/. Podľa tohto ustanovenia sa odbornou starostlivosťou rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Pod pojem hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je v zmysle § 11 ods. 2 tohto zákona potrebné rozumieť, posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

14. Odvolací súd v predmetnej veci preskúmal splnenie povinnosti právneho predchodcu žalovaného v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda, či tento ako veriteľ postupoval s odbornou starostlivosťou, resp. či v danom prípade nešlo o hrubé porušenie povinností podľa uvedeného ustanovenia.

15. Zo zmluvy o úvere z bodu II. vyplýva, že právny predchodca žalovaného pri uzatváraní zmluvy skúmal, či žalobkyňa bude schopná splácať úver, a to zistením priemerného čistého mesačného príjmu žalobkyne vo výške 550,- eur, mesačných výdavkov (splátky úverov, hypoték, lízingov) vo výške 77,- eur a iných mesačných výdavkov na bývanie vo výške 50,- eur, teda rovnaký príjem, aký uvádzala aj žalobkyňa vo svojom odvolaní. Pokiaľ ide o výdavky, tieto síce žalobkyňa uviedla vo vyššej výške ako

vyplýva zo zmluvy o úvere, no takéto výdavky žalobkyňa nepreukázala. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo žalobkyňu. Napokon, ako uviedol aj žalovaný, žalobkyňa bola schopná predmetný úver splatiť a tento aj predčasne splatila dňa 12.12.2019, čo svedčí o schopnosti žalobkyne splácať úver. Odvolací súd preto dospel k záveru, že konanie právneho predchodcu žalovaného pred uzatvorením predmetnej zmluvy nie je možné posúdiť ako konanie, ktorým by hrubo porušil svoje povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Preto v uvedenom prípade, použijúc logický výklad argumentum a minori ad maius (od menšieho k väčšiemu) úkony žalobkyne neboli ani v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd rovnako nezistil ani také porušenie povinností podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré by bolo možné označiť ako konanie v rozpore s odbornou starostlivosťou. Odvolací súd preto vyhodnotil odvolacie námietky žalobkyne ako nedôvodné.

16. Pokiaľ ide o rozsah úhrad, ktoré na zmluvu žalobkyňa realizovala, žalobkyňa ako aj žalovaný zhodne tvrdili, že celá pohľadávka zo zmluvy o úvere je splatená. Celková čiastka úveru bola vo výške 4389,- eur. Nakoľko predmetný úver nebol vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti posúdený ako bezúročný a bez poplatkov, žalobkyňa, ktorá žiadala vydanie bezdôvodného obohatenia, bola povinná preukázať, že zaplatila viac ako bola celková čiastka úveru. Táto skutočnosť ale nevyplývala tak z prehľadu úhrad a splátok predložených žalobkyňou v konaní pred súdom prvej inštancie, a ani z prehľadu úhrad a splátok, ktoré žalobkyňa predložila v odvolacom konaní.

17. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. Odvolací súd preto priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).